

ments d'una manera molt insuficient. És molt curiós veure que certs ocells que mengen grans s'engulen de tant en tant algunes pedretes. Aquestes pedretes se'ls van col·locant en aquell estómac tan dur que tenen, i els ajuden a moldre el gra com si fossen unes dents i uns queixals.

Els ocells, en general, són nets i polits, i no s'atipen ni són golafres, ni fan pudor de menjar, com moltes altres bèsties. Beuen l'aigua graciosament, i, alçant el capet, l'engoleixen gola avall.

El ocells que mengen gra tenen una traça especial a deixar les pellofes senceres i no fer malbé ni una gota de vianda, cosa que ensenya com són d'estalviadors i de ben endreçats. A tots els ocells que s'alimenten de llavors els agrada molt la fulla verda, perquè els refresca i els entona.

L'aliment preferit per la majoria dels ocells del nostre camp són les bestioles que fan malbé les collites; i com més ocells hi haja i més gana tinguem aquests ocells, més tranquil·les es troben les arrels de les plantes. Penseu que per cada préssec espicossat o per cada pruna encetada pels ocells, hi ha milers d'erugues i escaravats i tota mena de cucs de la terra, que fan més mal a les figueres i a tots els fruiters i a tots els llegums, que tots els estols de pardals que us pugueu imaginar.

JOSEP MARIA DE SAGARRA

LA LLEBRE I EL LLEÓ

Una vegada hi havia un lleó tan fort i tan feroç, que tots els animals del bosc vivien continuament en la por de ser devorats per ell quan menys s'ho pensaven.

Per evitar-se aquest espant, les bèsties petites proposaren al lleó que cada dia una d'elles aniria a la seua cova i se li oferiria com a menjar. El lleó acceptà la proposta, i tots els dies aquells animals sortejaven entre ells qui havia d'anar-hi a sacrificar-se.

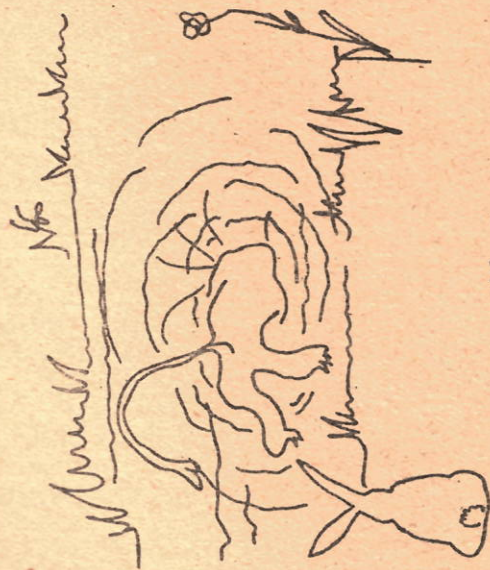
I vingué el cas que, en una ocasió, va caure la sort sobre una llebre. Però la pobra llebre no tenia gens de ganes de morir entre els queixals de la fera, i no es decidia a anar a la seua cova.

Feia ja una bona estona que havia tocat migdia quan la llebre es presentà, per fi, davant el lleó.

—¿Com és que has tardat tant? — li preguntà la fera, que estava tota irritada per la gran fam que tenia.

Però la llebre, no resignada a servir de dinar al lleó, havia preparat una parany per salvar-se, i li contestà:

—Oh, senyor! Jo ja m'en venia cap ací, com era la meua obligació, però pel camí m'ha cixit al davant un altre lleó, tan fort i poderós com vós, el qual m'ha dit que ell era el rei d'aquest bosc i que tenia més dret que no vós a menjar-se'm.

El lleó, quan va sentir alló, s'indignà més encara.
—Com! —rugia—. En aquest bosc no hi ha més rei que jo! I només jo tinc dret a menjar-me els altres animals!
La llebre, mentrestant, feia una cara hipòcritament compungida.

—Oh, senyor! Jo ja m'en venia cap ací, com era la meua obligació, però pel camí m'ha eixit al davant un altre lleó, tan fort i poderós com vós, el qual m'ha dit que ell era el rei d'aquest bosc i que tenia més dret que no vós a menjar-se'm.

El lleó, quan va sentir alló, s'indignà més encara.
—Com! —rugia—. En aquest bosc no hi ha més rei que jo! I només jo tinc dret a menjar-me els altres animals!
La llebre, mentrestant, feia una cara hipòcritament compungida.

—Acompanya'm de seguida a veure aqueix lleó!—
li manà la fera.

I xano xano, la llebre davant i el lleó darrere, van emprendre el camí del bosc.

Quan arribaren a la vora d'una gran bassa d'aigua, la llebre es va parar i digué:

—Mireu!

El lleó, al seu costat, va mirar cap a l'aigua.

—¿No veieu el lleó que hi ha dins l'aigua i que vol menjar-se una llebre?

El lleó, en efecte, va veure la seua imatge i la de la llebre reflectides sobre la superfície de la bassa, i, com que es pensà que aquell altre lleó era un lleó de veres, saltà a l'aigua a fi de matar-lo.

Però la bassa era molt profunda i el lleó va morir ofegat en l'aigua. I la llebre, tan llesta, se n'anà corrents al seu camp, contenta d'haver escapat i orgullosa d'haver pogut vèncer amb la sola astúcia tota la força del lleó.

RAMON LLULL